

132. Hajdú Győző felszólalása a Magyar és Német Nemzetiségű Dolgozók Tanácsának együttes ülésén. (Részlet.) Bukarest, 1987. február 27.

Mélyen tisztelt és szeretett Nicolae Ceaușescu elvtárs!
Tisztelt elvtársnők, tisztelt elvtársak!

Nagy megtiszteltetés számomra azzal kezdeni mondanivalómat, hogy kifejezzem hódolatomat igen szeretett vezetőnk iránt, aki mindannyiunk örömeire és boldogságára újból jelen van közöttünk ezen az együttes plenáris ülésen. Tiszta szívből kifejezem hódolatomat a párt és az állam zseniális vezetője, a modern Románia építője, a vitéz és hős férfi, a szabadság és nemzeti függetlenség zászlóvivője, a béke hőse, a mai és holnapi Románia, a jogegyenlőség és a testvériség jelképe, a legendás forradalmi harcos – Nicolae Ceaușescu elvtárs iránt.

Kérem, engedje meg, mélyen tisztelt és szeretett Nicolae Ceaușescu elvtárs, hogy mint író és sajtómunkás, mint magyar nemzetiségű román megköszönjem önnek ragyogó, felbecsülhetetlen értékű forradalmi művét, amely mindig elevenen fog fennmaradni a román nép tudatában, s amellyel ön napról napra gazdagította hazánk életét, hogy köszönetet mondjak mindazért, amit tett és tesz hazánk és népünk érdekében, hogy egységesek maradjunk ugyanabban az eszmei-érzelmi áramkörben, hazánk összes fiainak boldogsága érdekében.

Valamennyiünk anyanyelve nemesedett napjainkban, új eszményeket fejezve ki és reálisan gyakorlatba ültetve népünk évszázados törekvését a szabadságra és teljes függetlenségre, kifejezve románul, magyarul vagy németül ugyanazt a hazaszeretetet, ugyanazt a forró ragaszkodást az ősi tájakhoz, amelyeken születünk, élünk és élni fognak utódaink.

Be kell azonban látnunk, hogy kinek-kinek az anyanyelvén túlmenően van egy egységes nyelv is: a szerelősarnok, az eszterga, a kémcső, az építőállvány, az emelődaru, a traktor vagy a kombájn közös nyelvet ismer – a munka, a szakmai hozzáértés, az áldozatkészség, a fegyelem és a kommunista etika nyelvét. A közös nyelvet, a szocialista tudat és a szocialista hazafiság nyelvét, amelyet függetlenül a nemzetiségi hovatartozástól és az anyáinktól örökölt nyelvtől beszéljük mindannyian. Ez pártunk forradalmi életszemléletének nyelve, melyet nekünk, íróknak, jobban el kell sajátítanunk, hogy az elkövetkező években forradalmi időnkhez, a pártprogramban előrevetített jövőhöz méltó műveket alkossunk. [...]¹

Korunk 1987. március, 190–191. o.

¹ Hajdú Győző felszólalásának hátralévő részében élesen támadja a magyarországi „Erdély története” szerzőit. Kijelenti, hogy „mi, a haza hűséges honpolgárai a leghatározottabban szembehelyezkedünk minden diverzionista, revansista próbálkozással, amely kívülről jön [...] egyes magyar népköztársaságbeli körök és hivatalos személyiségek részéről”...